ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Aleny Bačinové a soudců Mgr. Martiny Nyplové a JUDr. Jana Fifky ve věci

žalobce: [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Holubičkou
sídlem V Aleji 282, 513 01 Semily

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 – Nové Město

o náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím

k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Semilech ze dne 20. května 2022 č. j. 10 C 206/2020-240

takto:

I. Rozsudek okresního soudu se ve výrocích I a V **potvrzuje**.

II. Odvolací řízení o odvolání žalované proti výroku III rozsudku okresního soudu se **zastavuje**.

III. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 4 114 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

1. Okresní soud shora označeným rozsudkem uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 160 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z této částky od 1. 10. 2020 do zaplacení a povinnost zaplatit žalobci 2 498 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z této částky od 1. 10. 2020 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku (výroky I a III). Žalobu zamítl v části, ve které se žalobce domáhal zaplacení částky 276 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z této částky od 1. 10. 2020 do zaplacení, a v části, ve které se žalobce domáhal zaplacení částky 1 827 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z této částky od 1. 10. 2020 do zaplacení (výroky II a IV). Žalované současně uložil povinnost do patnácti dnů od právní moci rozsudku nahradit žalobci k rukám jeho právního zástupce náklady řízení ve výši 48 471,18 Kč (výrok V).

2. Okresní soud takto rozhodl o žalobě podané dne 27. 10. 2020, kterou se žalobce domáhal přisouzení náhrady škody a nemajetkové újmy způsobené mu nezákonným rozhodnutím. Žalobce tvrdil, že byl trestně stíhán pro podezření ze spáchání skutku, ve kterém byl spatřován zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea 2, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku a přečin zneužití dítěte k výrobě pornografie dle § 193 odst. 1 trestního zákoníku. Stíhání bylo zahájeno usnesením Policie ČR, KŘP Libereckého kraje, ÚO [redacted], Oddělením obecné kriminality ze dne 20. 8. 2018 č. j. [redacted] a usnesením téhož policejního orgánu ze 4. 9. 2018 č. j. [redacted] (upravení právní kvalifikace). Dne 16. 1. 2019 byla Krajským státním zastupitelstvím v Hradci Králové podána obžaloba, dne 14. 2. 2019 pod č. j. 5 T 1/2019-644 byl žalobce uznán Krajským soudem v Hradci Králové vinným ze spáchání uvedených trestných činů a byl mu uložen trest nepodmíněného odnětí svobody v trvání 6 let. Prvostupňový rozsudek však byl zrušen rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 10. 2019 sp. zn. 10 To 47/2019 a žalobce byl v plném rozsahu zproštěn obžaloby dle § 226 písm. a) trestního řádu.

3. Žalobce uplatnil náhradu hmotné škody, a to za právní zastoupení celkem 22 375,40 Kč, cestovné žalobce spojené s přepravou k jednotlivým úkonům trestního řízení 7 900,94 Kč a náhradu ušlého výdělku 4 325 Kč za celkem 5 pracovních dní, ve kterých se účastnil úkonu trestního řízení ve vzdálenějších městech. Dále uplatnil nárok na finanční zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu dle § 31a odst. 1, 2 z. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále jen „Zákon"), s argumentací, že bylo výrazně škodlivým způsobem zasaženo do jeho osobnostních práv, rodinného života, byla mu způsobena újma na zdraví a negativně ovlivněn jeho duševní stav. Nemajetkovou újmu žalobce vyčíslil na 436 000 Kč, a to při úvaze, že újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním má potenciál odškodnit jen zadostiučinění nejméně ve výši 1 000 Kč za jeden den trestního stíhání v době od vydání usnesení o jeho zahájení (20. 8. 2018) do vydání zprošťujícího rozsudku (29. 10. 2019), tedy celkem za 436 dnů.

4. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout. Ve vztahu k náhradě majetkové újmy neměla za prokázané, že by žalobce v jím uvedených dnech čerpal neplacené volno. Ve vztahu k požadavku na finanční odškodnění nemajetkové újmy pak měla za to, že v posuzované věci postačuje jako adekvátní zadostiučinění konstatování porušení práva na straně žalobce a jemu poskytnutá omluva za trestní stíhání v důsledku nezákonného rozhodnutí.

5. Na základě částečného zpětvzetí žaloby soud řízení částečně zastavil poté, co žalovaná během řízení žalobci plně uhradila náklady právního zastoupení 22 375,40 Kč a dále z požadovaných nákladů cestového mu uhradila 2 608,50 Kč, přičemž žalobce vzal žalobu zpět i ohledně neuhrazených 5 230,38 Kč a 62,06 Kč z požadavku na cestovné,

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

s odůvodněním, že meritem věci pro žalobce je zásadně náhrada nemajetkové újmy. Předmětem řízení tak zůstal požadavek na náhradu majetkové škody ve formě ušlé mzdy 4 325 Kč a nemajetkové újmy 436 000 Kč.

6. Okresní soud vzal za prokázáno, že trestní stíhání žalobce bylo zahájeno usnesením Policie ČR, KŘP Libereckého kraje, ÚO [redacted], Oddělením obecné kriminality ze dne 20. 8. 2018. Žalobce byl poté rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 2. 2019 č. j. 5 T 1/2019-644 uznán vinen jednak tím, že 1) v podvečer přesně nezjištěného dne v průběhu měsíce [redacted] 2018 v [redacted] v koupelně bytu v domě č. p. [redacted] v [redacted] ulici, pro svoje sexuální uspokojení poškozené nezletilé [redacted], nar. [redacted], jejíž věk znal, zneužívaje bezbrannosti, neboť nerozuměla smyslu jeho jednání a nebyla si vědoma jeho protiprávnosti, a proto neměla i přes pociťovanou bolest a nepříjemné pocity důvod se mu účinně bránit, zavedl při mytí část malíčku své ruky do přirození, kterým jí v přirození kroutil, a následně s odůvodněním, že je potřeba se tímto způsobem mýt, aby mohla mít miminko, ji přiměl k tomu, aby si sama do přirození zavedla prostředníček své ruky, za kterou ji uchopil a točil s ní, aby jí napomohl s manipulací prostředníčku v jejím přirození (čímž měl spáchat zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 aliena 2, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku), a dále byl uznán vinen tím, že 2) v průběhu noci dne [redacted] 2018 v době od 02:38:58 hodin do 02:40:12 hodin v [redacted] v dětském pokoji v domě č. p. [redacted], v [redacted] ulici, za účelem jejího obnažení na dolní polovině těla poodkryl ložní povlak deky, kterou byla přikrytá, ze spící poškozené nezletilé [redacted], nar. [redacted], jejíž věk znal, a následně ji zneužil k výrobě pornografického díla, když za použití mobilního telefonu zn. [redacted] pořídil celkem 3 fotografie zachycující její nahý genitál, přičemž 2 soubory obsahující předmětné fotografie si dne [redacted] 2018 uložil do svého stolního počítače zn. [redacted] (čímž měl spáchat přečin zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 trestního zákoníku). Žalobci byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 6 roků, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Dále mu byl uložen trest propadnutí věci – uvedeného mobilního telefonu a stolního počítače, a konečně povinnost uhradit poškozené nezl. [redacted] nemajetkovou újmu v penězích ve výši 30 000 Kč. K odvolání žalobce byl rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušen rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 29. října 2019 sp. zn. 10 To 47/2019 a znovu bylo rozhodnuto tak, že se žalobce podle § 226 písm. b) tr. řádu (tj. proto, že ve skutcích, které se sice staly, nebyl shledán trestný čin) zprošťuje obžaloby z obou shora specifikovaných skutků. Poškozená byla se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Vrchní soud uvedl v odůvodnění rozsudku, že nebyl učiněn žádný důkaz, který by vyvrátil tvrzení žalobce, že z jeho strany šlo toliko o hygienicko-výchovnou ukázku správného umytí pohlavního ústrojí poškozené a nikoli o styk s pohlavním ústrojím poškozené, který by měl sloužit k pohlavnímu vzrušení a uspokojení žalobce a který by prokázal naplnění znaků skutkové podstaty zločinu – uskutečnění pohlavního styku. Sama poškozená tuto skutečnost vyloučila a potvrzení obhajoby žalobce svědčí i jednorázovost jeho počínání (byť s koupající se poškozenou přišel do styku opakovaně) a rovněž závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví – odvětví a specializace psychiatrie a sexuologie, podle nějž žalobce netrpěl a ani netrpí žádnými známkami duševní choroby nebo poruchy a PPG testem u něj nebyla zjištěna ani žádná deviantní erotická preference, zejm. nebyl zjištěn erotický zájem o dívky před pubertou. Vrchní soud podrobněji vysvětlil pochybení prvostupňového soudu, pokud bez provedení důkazu o sexuálním motivu jednání žalobce tohoto uznal vinným shora citovaným trestným činem. Ve vztahu k druhému ze skutků shledal vrchní soud, že nebyla vyvrácena obhajoba žalobce, že fotografie pořídil pouze z dokumentačních důvodů, a že nebylo zjišťováno, zda předmětné fotografie je možné považovat za pornografické dílo.

7. Shora popsané okolnosti průběhu a výsledku trestního stíhání žalobce okresní soud vyhodnotil tak, že na základě nezákonného rozhodnutí v podobě usnesení o zahájení trestního stíhání došlo u žalobce k zásahu do práv garantovaným článkem 10 Listiny základních práv a svobod, zejména práva na zachování lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a soukromí. Skončilo-li trestní stíhání zproštěním obžaloby, je nutno důsledně dodržovat a respektovat presumpci neviny dle článku 40 odst. 2 LZPS, jakož i dle článku 6 Ústavy ČR. Odpovědnost státu za nemajetkovou újmu či majetkovou škodu způsobenou zahájením a vedením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, je ustálenou soudní praxí vyvozována z § 8 odst. 1 Zákona. Tato odpovědnost státu je v posuzovaném případě s ohledem na výsledky trestního stíhání žalobce ukončeného zprošťujícím rozsudkem až v odvolacím řízení nepochybně dána.

8. Účastníci učinili nesporným, že žalobce veškeré nároky, které učinil součástí žaloby v projednávané věci, uplatnil nejprve vůči žalované (konkrétně vůči Ministerstvu spravedlnosti ČR), přičemž do podání žaloby 27. 10. 2020 nebylo žalobci k jeho požadavku ničeho plněno a v průběhu řízení byly částečně uspokojeny nároky na majetkovou škodu. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce respektoval ustanovení § 14 odst. 1 a § 15 odst. 2 Zákona a domáhal se jako poškozený náhrady škody u soudu až tehdy, kdy nejprve shodný nárok uplatnil u úřadu uvedeného v § 6 Zákona, přičemž do 6 měsíců ode dne uplatnění nároku žalobce u tohoto úřadu (do 30. 9. 2020) nebyl nárok žalobce plně uspokojen. Proto bylo možno zabývat se opodstatněností jednotlivých žalobou uplatněných nároků.

9. Ve vztahu k nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy okresní soud nejprve vyložil kritéria dovozená ustálenou judikaturou pro posouzení formy a výše případného peněžitého zadostiučinění, která poté vyhodnotil ve vztahu k projednávané věci. Uzavřel, že z hlediska povahy trestní věci jde nepochybně o případ stíhání pro zvlášť závažný zločin, neboť skutek žalobce byl právně kvalifikován jako zločin znásilnění dítěte mladšího patnácti let podle § 185 odst. 1 alinea 2, odst. 3, písm. a) tr. zákoníku. Krom toho byl žalobce stíhán také pro přečin zneužití dítěte k výrobě pornografie dle § 193 odst. 1 tr. zákoníku. Uvedená právní kvalifikace s sebou v podstatě vždy nese významnou míru odsouzení či zavržení případného pachatele okolím a veřejností. Závažnost se projevila také zákonem založenou věcnou příslušností krajského soudu pro projednání věci v prvním stupni a trestní sazbou, která u závažného zločinu znásilnění dítěte představovala 5 až 12 let. Žalobci byl konkrétně prvostupňovým soudem uložen trest odnětí svobody 6 let, k jehož výkonu měl být umístěn bez podmíněného odkladu bezprostředně po právní moci rozhodnutí, a to do věznice s ostrahou. Hrozba reálně se jevícího výkonu trestu se zvýšila po prvostupňovém shledání viny, které následovalo cca 6 měsíců po zahájení trestního stíhání, a trvala až do 29. 10. 2019 (tj. dalších cca 8 a půl měsíce). Došlo tak k mnohaměsíční hrozbě zásahu do osobnostního práva žalobce na zachování osobní svobody. Naopak v délce trestního stíhání soud neshledal zvlášť mimořádné okolnosti, kterými by měla být míra zadostiučinění (a ve finanční formě) zásadním způsobem navyšována. Pokud se jedná o následky v osobnostní sféře žalobce, negativní ovlivnění doznal zejména partnerský (a v podstatě potencionálně i rodinný) vztah žalobce s přítelkyní a její dcerou (údajnou poškozenou), který byl v důsledku trestního stíhání ukončen. Bylo totiž prokázáno, že žalobce před vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání měl známost s přítelkyní, jejíž dcera měla být údajnou poškozenou z jednání žalobci kladeného za vinu, a byť šlo o známost trvající několik málo měsíců, z výpovědi nejen žalobce, ale i svědkyně – bývalé přítelkyně žalobce – měl soud za přesvědčivě zjištěné, že jejich vztah byl již velmi blízký, pozitivně laděný, plánovali společnou budoucnost včetně možné rekonstrukce domu ve vlastnictví přítelkyně, případně založení rodiny a početí společného dítěte. Žalobce měl také vzájemně pozitivní vztah k dceři přítelkyně. V důsledku trestního stíhán žalobce a s ním spojeného tlaku na přítelkyni ze strany otce její dcery, jakož i v důsledku kritického pohledu na přítelkyni v rámci opatrovnického řízení vedeného

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

o poměrech dcery zejména přítelkyně již nebyla s to snášet tíhu podezření spojeného se stíháním žalobce, jakož i odloučení od něj v důsledku toho, že žalobce nemohl pro účely respektování nařízeného opatření zakazujícího mu styk s dcerou přítelkyně navštěvovat ani přítelkyni. Perspektivní vztah žalobce k přítelkyni proto zanikl. Nebyl obnoven ani po vyhlášení zprošťujícího rozsudku odvolacím soudem, jelikož o takovou obnovu žádný z partnerů již neměl zájem. Na druhé straně okresní soud také skutkově vyhodnotil, že žalobce nebyl trestním stíháním ani zánikem vztahu s přítelkyní kvůli tomuto stíhání zasažen až tak negativně, že by nebyl po nejméně určitou dobu schopen navázat jiný partnerský vztah, když sám vypověděl, že od podzimu 2020, tj. cca jeden rok po zproštění obžaloby, má vztah s jinou přítelkyní, u té asi od počátku roku 2021 bydlí, a byť jí stručně sdělil, že byl bývalým partnerem dřívější přítelkyně nařčen ze zneužití dcery, toto sdělení nemělo na současný partnerský vztah žalobce negativní dopad. V části výslovně rodinné sféry žalobce naopak z objektivního pohledu nemělo trestní stíhání žádný negativní vliv, jak shodně popsali ohledně jejich vzájemného vztahu žalobce a jeho matka. Žalobce se cíleně snažil, aby se o okolnostech jeho trestního stíhání nedozvěděli jeho syn a jeho matka, takže péče žalobce o syna realizovaná v rámci fungujícího režimu pravidelného styku nebyla trestním stíháním nijak narušena. Současně je však zcela pochopitelný žalobcem popisovaný dlouhodobý strach z toho, že syna kvůli hrozícímu nepodmíněnému trestu neuvidí (resp. se s ním nebude moci stýkat) po dobu 6 let výkonu trestu. V pracovní sféře žalobce skutkově nevyšly najevo dramatické změny v podobě ztráty zaměstnání, dehonestace ze strany kolegů či nadřízených, snížení výdělku atd., avšak bylo prokázáno, že žalobci byl jeho zaměstnavatelem písemně vytknut pozdní příchod do zaměstnání ve dnech [redacted] a [redacted] 2019 a (blíže nespecifikované) porušení pracovních povinností, spolu s upozorněním na možnost rozvázání pracovního poměru. V kontextu času, kdy výtka byla situována do doby 1 a půl měsíce před jednáním u odvolacího soudu, okresní soud uvěřil vysvětlení žalobce, že pozdní příchody (a též nevhodné chování k nadřízeným či zákazníkům, což představovalo ono „porušení pracovních povinností“) byly způsobeny zaspáváním žalobce z důvodu noční nespavosti vyvolané obavami o další vývoj situace. V řízení dále nevyšlo najevo, že by trestní stíhání žalobce bylo doprovázeno zájmem médií a znalostí širšího okolí žalobce jak v přátelských vztazích, tak na pracovišti, případně v místě bydliště. Na druhou stranu reálný potenciál zasáhnout do práva na dobrou pověst žalobce měly údaje z obžaloby, které byly dlouhodobě přístupné na internetovém vyhledávači při zadání toliko jména a příjmení žalobce, patrně v důsledku zveřejnění údajů z obžaloby v rámci informativního postupu prvostupňového soudu. Krom toho i soud prvního stupně ještě v průběhu tohoto řízení dohledal, že takové údaje se při zadání jména a příjmení žalobce do vyhledávače nadále zobrazují, ačkoliv byl již v říjnu 2019 vyhlášen odvolacím soudem zprošťující rozsudek. Žalobce však netvrdil, že by byl vinou zveřejnění těchto údajů, případně vinou samotného trestního stíhání a jeho znalosti jakýmikoliv osobami fakticky konfrontován okolím, natož cíleně znevažován, dehonestován či šikanován, a pouze připustil, že kvůli své psychické nepohodě, v důsledku níž byl uzavřený do sebe pod tíhou trestního stíhání, je možné, že „přišel o pár lidí“, aniž by to konkrétně specifikoval. Jedinou konkrétní příhodou, kterou vzal okresní soud za prokázanou z výpovědi žalobce a svědkyně [redacted] (matky žalobce), byla situace na návštěvě matky žalobce, kde se on a matka od kamarádky neteře žalobce dozvěděli, že otec této kamarádky zakázal neteři návštěvu v domácnosti matky žalobce kvůli tomu, že žalobce „má znásilňovat malé děti“. Výpovědí žalobce a svědkyně – matky žalobce vzal soud dále za prokázané, že vlivem trestního stíhání došlo u žalobce k potížím ve zdravotním stavu. Subjektivní prožitky žalobce zejména v podobě strachu z hrozícího a prvostupňovým soudem reálně uloženého 6letého trestu odnětí svobody se projevily nespavostí žalobce, smutnou náladou, nesoustředěností, změnou v projevech (časté rozbrečení se), podle jeho matky též kožními problémy. Uvedené důsledky však nedosáhly takové intenzity, že by se žalobce kvůli nim obrátil na lékařskou či odbornou pomoc. Soud

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

vzal v úvahu taktéž zjištění o okolnostech trestního stíhání včetně jeho průběhu, kdy žalobce byl obžaloby zproštěn až v odvolacím řízení, po 14 měsících a 9 dnech od zahájení stíhání, přičemž – jak bylo uvedeno v odůvodnění rozhodnutí odvolacího soud – došlo k pochybení při provádění dokazování ohledně sexuálního motivu jednání žalobce jako stěžejního motivu pro to, aby bylo možné shledat jednání žalobce trestným. Proto rozhodně nelze v projednávaném případě shledat, že by si žalobce trestní stíhání zavinil sám. Pokud bylo trestní stíhání vůči žalobci vedeno až do zprošťujícího rozsudku vydaného teprve v odvolacím řízení, dle názoru soudu požadavku žalobce na náhradu nemajetkové újmy nemůže významně přitížit (např. vyloučením nároku na náhradu nemajetkové újmy v peněžité formě), že přistoupil k jednání, jež bylo následně prověřováno v trestním řízení. Současně lze obecně vzít v úvahu, že žalobce po významně krátké době trvání známosti s matkou údajné poškozené bez konzultace s ní a bez alespoň pozdějšího oznámení motivace k posuzovanému jednání přistoupil k jednání, které z hlediska obecného vnímání intimity představuje jistý přesah hranice pro respektování takové sféry jednotlivce, čehož si byl žalobce nejméně zpětně patrně vědom, když v trestním řízení v odvolání proti rozsudku prvostupňového soudu vyjádřil vnímání nevhodnosti svého chování vůči nezletilé.

10. S ohledem na shora popsané prokázané konkrétní zásahy trestního stíhání do jednotlivých sfér života žalobce okresní soud shledal požadavek žalobce na náhradu nemajetkové újmy peněžitým plněním v základu za opodstatněný, jelikož intenzita jednotlivých zásahů nabyla takového stupně, že pouhá omluva nepostačuje. V souladu s ustálenou judikaturou proto porovnal tento případ co do požadavku na peněžitou náhradu nemajetkové újmy s obdobnými případy, ve kterých již bylo o nárocích odškodňovaných „žalujících“ na zaplacení peněžitého zadostiučinění k náhradě nemajetkové újmy způsobené nezákonně vedeným trestním stíháním vydáno pravomocné rozhodnutí. Případy pro komparaci s žalobcovou věcí dohledal prostřednictvím odkazu na webu ministerstva spravedlnosti a následně vyžádal příslušná rozhodnutí odvolacích soudů. Na základě poučení soudu dále pro porovnání vhodné obdobné případy označil i žalobce, zatímco žalovaná soudu žádné porovnatelné rozhodnutí k důkazu neoznačila. Z hlediska charakteru trestné činnosti, pro kterou byl žalobce stíhán, se okresnímu soudu nejvíce srovnatelným jevilo rozhodnutí Krajského soudu Ostrava ze dne 22. 2. 2021 č. j. 11 Co 275/220-144. Z něho se podává, že tamější žalující byl obviněn z trestného činu znásilnění nezletilé [redacted] leté dívky, hrozil mu nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 5–12 let. Pravomocným skončením případu pak žalující získal jako přiměřenou částku zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu 80 000 Kč (dle okresního soudu 50 000 Kč, což bylo v odvolacím řízení změněno na celkem 80 000 Kč). Oproti věci posuzované Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 11 Co 275/220 však žalobci bylo kladeno za vinu nejen znásilnění dítěte jako zvlášť závažný zločin dle § 185 odst. 1 alinea 2 odst. 3. písm. a) tr. zákoníku, ale i přečin zneužití dítěte k výrobě pornografie, tedy dva samostatné skutky, v čemž byl okresním soudem spatřován intenzivnější zásah trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce, a to konkrétně do práva na zachování cti a důstojnosti. Vyšší intenzitu v tomto směru vykazuje též fakt, že žalobci byl nepodmíněný 6letý trest odnětí svobody uložen prvostupňovým soudem, což v něm jistě vyvolalo reálně podložený strach z hrozby takového trestu, než ve srovnávaném případě, kdy odškodňovaný byl obžaloby zproštěn již po 10 měsících (žalobce až po 14 měsících a 10 dnech) a prvostupňovým soudem. Negativnější dopad stíhání se u žalobce projevil též v partnerském životě a v životě obdobném rodinnému, když partnerský vztah s přítelkyní a na něj navázaný vztah s její nezletilou dcerou byl v důsledku stíhání ukončen, zatímco ve srovnávané věci byl naopak partnerský vztah žalujícího posílen. Uvedené odlišnosti proto okresní soud vedly k závěru, že žalobci přísluší oproti zmiňovanému odškodňovanému finanční zadostiučinění ve vztahu k nemajetkové újmě celkem 160 000 Kč. Okresní soud dále konstatoval, že obdobně závažná trestná činnost byla kladena za vinu i žalujícímu ve věci sp. zn. 53 Co 92/2017 před Městským soudem v Praze, kde bylo přisouzeno právě

160 000 Kč, přičemž v tomto porovnávaném případě byla žalujícímu částkou 160 000 Kč nahrazena zejména újma v pracovní a společenské sféře, kdežto v osobní sféře jej žádná újma nepostihla. Ve vztahu k žalobcem označeným dalším rozhodnutím Městského soudu v Praze okresní soud vysvětlil důvody, pro které se mu jeví jako adekvátní zadostiučinění právě částka 160 000 Kč.

11. Ve vztahu k požadavku žalobce na náhradu škody v podobě ušlého výdělku za 5 pracovních dní, kdy se žalobce místo výkonu práce účastnil úkonů trestního řízení, shledal okresní soud žalobu důvodnou jen částečně, a to v případech dat 14. 11. 2018, 13. 2. a 14. 2. 2019, kdy žalobce za účelem účasti na úkonech trestního řízení čerpal neplacené volno bez náhrady mzdy. Celkem na náhradě ušlého výdělku shledal soud žalobu důvodnou co do částky 2 498 Kč. Naopak neopodstatněnou byla žaloba vyhodnocena stran požadavku žalobce na přisouzení ušlého výdělku také v souvislosti s tím, že pro účely účasti na úkonech trestního řízení čerpal dovolenou.

12. K přisouzeným částkám 160 000 Kč a 2 498 Kč okresní soud žalobci přiznal jím požadovaný úrok z prodlení ve výši 8,25 % ročně od 1. 10. 2020 do zaplacení, neboť žalovaná byla vyzvána k náhradě těchto nároků žalobce jeho výzvou doručenou jí 30. 3. 2020, přičemž dle § 15 odst. 2 Zákona měla k dispozici zákonnou lhůtu 6 měsíců pro vyhodnocení nároku a jeho uspokojení.

13. O nákladech řízení rozhodl okresní soud prioritně podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a § 146 odst. 2 o. s. ř., když současně přihlédl k tomu, že jde-li o nemajetkovou újmu, její výše závisí výslovně na úvaze soudu, žalobci přísluší plná náhrada nákladů řízení, i když úspěch ve věci je z hlediska porovnání požadované částky (v projednávané věci 436 000 Kč) oproti přisouzené (zde 160 000 Kč), jen částečný (§ 142 odst. 3 o. s. ř.). Tarifní hodnotu pro účely určení výše odměny advokáta za právní zastoupení ve vztahu k nároku žalobce na nemajetkovou újmu stanovil podle § 9 odst. 4, písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách za poskytování právních služeb (dále jen „AT“), tedy částkou 50 000 Kč. Při posuzování míry úspěchu a neúspěchu stran sporu vzal v úvahu, že předmětem řízení byly zpočátku čtyři samostatné nároky, a to náhrada nemajetkové újmy s tarifní hodnotou 50 000 Kč, náhrada nákladů právního zastoupení v rámci trestního stíhání ve výši 22 375,40 Kč, ohledně níž byla žaloba vzata zpět pro chování žalované, cestovné ve výši 7 900,94 Kč, z něhož žalobci postačovalo uspokojení ve výši 2 608,50 Kč, takže pro tuto částku vzal žalobu zpět pro chování žalované, kdežto ve zbytku zpětvzetí tohoto nároku, tj. o částku 5 292,64 Kč zavinil zastavení řízení žalobce. Konečně z požadované ušlé mzdy 4 325 Kč měl žalobce úspěch ohledně 2 498 Kč a neúspěch v částce 1 827 Kč. Celkem bylo tedy předmětem řízení (z hlediska tarifních hodnot) 84 601,34 Kč, úspěch žalobce představuje 92 % (77 481,90 Kč jako součet přisouzených či během řízení zaplacených nároků, neúspěch činí 8 % (7 119,44 Kč jako zpětvzatá část nákladů cestovného 5 292,64 Kč a zamítnutá část náhrady mzdy 1 827 Kč). Žalobce byl tedy úspěšný v rozsahu 84 % (92 % - 8 %). U nákladů právního zastoupení vzal okresní soud dále v úvahu, že advokát žalobce činil úkony právní služby při spojení více věcí (§ 12 odst. 3 AT), přičemž součet tarifních hodnot se v průběhu řízení měnil v závislosti na postupných částečných zpětvzetích žaloby. V závislosti na tom, pro jaké spojené věci žalobcův advokát učinil jednotlivé úkony, byla poté uvažována dílčí míra, jakou žalovaná nahradí žalobci náklady právního zastoupení za jednotlivé úkony. Na základě výpočtů provedených v intencích výše popsaných pravidel okresní soud uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení v celkové výši 48 471,18 Kč.

14. Lhůtu k plnění předmětu řízení i povinnosti k náhradě nákladů řízení stanovil okresní soud jako 15denní, neboť shledal žádost žalované o tuto délku lhůty racionálně odůvodněnou poukazem na organizačně technické podmínky pro provedení výplaty přisouzených částek po dni, kdy rozhodnutí nabyde právní moci.

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

15. Žalovaná podala nejprve blanketní odvolání proti výrokům I a III rozsudku, současně s doplněním jeho odůvodnění však vzala odvolání proti výroku III zpět. Ve vztahu k výroku I žalovaná zhodnotila výsledky provedeného dokazování tak, že žalobce nebyl trestním stíháním ani zánikem vztahu s přítelkyní [redacted] kvůli tomuto stíhání zasažen až tak negativně, že by nebyl po nejméně určitou dobu schopen navázat jiný partnerský vztah, nebo že by okolnost nezákonně vedeného trestního stíhání byla překážkou pro navázání takového vztahu. Trestní stíhání nemělo žádný negativní vliv na vzájemný vztah žalobce s jeho matkou, žalobcův nezletilý syn se o okolnostech trestního stíhání žalobce nedozvěděl a péče žalobce o syna, realizovaná v rámci fungujícího režimu pravidelného styku žalobce se synem, nebyla trestním stíháním nijak narušena. Stejně tak nedošlo k žádnému zásahu do pracovní sféry žalobce, když nenastaly změny v podobě ztráty zaměstnání, dehonestace ze strany kolegů či nadřízených, snížení výdělku atd. Nebyl prokázán ani zásah do zdravotní sféry žalobce, když žalobcem tvrzená nespavost a existence kožních problémů nebyla relevantně doložena. V délce trestního stíhání soud neshledal zvlášť mimořádné okolnosti. Pokud se jedná o povědomí okolí o trestním stíhání žalobce, věděli o něm jen přítelkyně [redacted], otec její nezletilé dcery [redacted] a jeho přítelkyně a dále matka žalobce, jeho vedoucí v zaměstnání byla informována pouze o nijak specifikovaném trestním stíhání. Žalobce nebyl osobně kvůli trestnímu stíhání někým konfrontován, pouze měl se znalostí osoby bývalého partnera [redacted] pocit, že v [redacted] o jeho stíhání pro konkrétní jednání ví dalších 20 lidí. Žalobce nezaznamenal, že by kvůli stíhání s ním někdo přestal komunikovat nebo se s ním stýkat. Kvůli své psychické nepohodě tzv. přišel o pár lidí, ale to možná i svojí vinou, kdy se kvůli trestnímu stíhání uzavřel do sebe. Trestní stíhání žalobce nebylo doprovázeno zájmem médií a žalobce nebyl jakýmikoliv osobami fakticky konfrontován, natož cíleně znevažován, dehonestován či šikanován. Potenciál zasáhnout do práva na dobrou pověst žalobce měly údaje jsoucí obsahem obžaloby, které byly dlouhodobě přístupné na internetovém vyhledávači při zadání toliko jména a příjmení žalobce, nebylo však prokázáno, že by o tomto zveřejnění věděl někdo jiný než matka žalobce, která stála na jeho straně. Závěr soudu, že intenzita jednotlivých zásahů do sfér žalobce nabyla takového stupně, že pouhá omluva (včetně konstatování porušení práva) nepostačuje, je s ohledem na tyto závěry vyplývající z provedeného dokazování podle žalované sporný. I kdyby žalovaná připustila, že náhrada nemajetkové újmy peněžitým plněním je v daném případě opodstatněná, nepovažuje výši peněžitého plnění 160 000 Kč za přiměřenou. Mezi soudem srovnávanými případy jsou totiž často uváděny případy, kde došlo k významnému zásahu do pracovní a zdravotní sféry žalujícího, zatímco v případě žalobce žádný takový významný zásah nebyl prokázán. V případě, který soud označil za nejpodobnější (rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 11 Co275/2020-144 ze dne 22. 2. 2021), bylo přiznáno zadostiučinění pouze poloviční (80 000 Kč), přičemž zásah trestního stíhání v žalobcově případě rozhodně nebyl dvojnásobný. Žalovaná dále vyslovila přesvědčení, že na posuzování výběru formy, případně i výše přiměřeného zadostiučinění by měla mít vliv i skutečnost vlastního nazírání žalobce na nastalou situaci. Žalobce v pozici obžalovaného pak v závěru svého odvolání proti trestnímu rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 2. 2014 č. j. 5 T 1/2019-644 výslovně uvedl, že si uvědomuje, že z pozice „nevlastního“ otce překročil nepsaná etická oprávnění a že se nechoval společensky vhodným způsobem. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v napadených výrocích I a V zrušil a věc mu v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení.

16. Žalobce v písemném vyjádření k odvolání žalované připomněl, že trestní stíhání, v jehož důsledku nemajetková újma vznikla, bylo od počátku nedůvodné, a pokud by se orgány činné v trestním řízení opravdu zabývaly obhajobou žalobce, což bylo jejich povinností, mohla celá věc skončit již ve fázi prověřování trestné činnosti, kdy žalobce i poškozená přesvědčivě a shodně vylíčili jednání žalobce a označili je za zcela nezávadné. Přesto probíhalo trestní stíhání po dobu přesahující jeden rok, v jehož rámci byl vydán dokonce

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

odsuzující rozsudek k šestiletému nepodmíněnému trestu odnětí svobody, který byl zvrácen až po dlouhých a pro žalobce stresujících 9 měsících rozsudkem Vrchního soudu v Praze. Během vedení trestního stíhání navíc musel být žalobce podroben velmi ponižujícímu falopletyzmografickému vyšetření fyziodetekčním zařízením (kdy se musel svléknout, na penis mu byla připevněna spirála speciálního přístroje a následně mu byl promítán rozličný pornografický obsah a sledovány jeho fyziologické reakce). Žalobci se v důsledku trestního stíhání rozpadl jeho vztah s matkou poškozené a zhoršil se jeho psychický i fyzický zdravotní stav, neboť se u něj projevilo kožní onemocnění a trpěl (a do dnešního dne stále trpí) poruchami spánku, jež zejména v minulosti měly vliv na výkon jeho pracovních povinností. Žalobce byl navíc odsouzen za spáchání zvlášť závažného zločinu, který s ohledem na svou povahu vždy nese významnou míru odsouzení či zavržení okolím, veřejností i vězni. V takovém případě je naprosto absurdní vůbec uvažovat o tom, že by mohlo být konstatování porušení práva shledáno jako dostačující. Žalovaná pak v odvolání celou záležitost nevhodným způsobem bagatelizuje. Ve vztahu k vlivu trestního stíhání na partnerský vztah žalobce a matky poškozené žalobce poukázal na bod 33 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně a v něm učiněný závěr, že byl *„tento de facto rodinnému životu na roveň postavený vztah žalobce a přítelkyně a její dcery nepochybně trestním stíháním významně negativně zasažen.*“ Stejně tak nelze předjímat, že není žalobce ve svém osobním životě negativně omezen, když sám ve své výpovědi (bod 17 rozsudku) uvedl, že se v důsledku trestního stíhání uzavřel do sebe a izoloval se od ostatních lidí. Současný partnerský vztah navíc žalobce zahájil až na podzim roku 2020, tj. zhruba rok po zproštění obžaloby. Tvrzení žalované, že nedošlo k žádnému zásahu do rodinné sféry žalobce, není pravdivé, neboť žalobci nemohlo být lhostejné, jak jeho matka špatně snáší následky trestního stíhání vůči svému synovi. Matka žalobce ve své výpovědi navíc vylíčila, jak k ní domů nechtěla přijít s její vnučkou [redacted] její kamarádka, protože jí to její tatínek zakázal, neboť má žalobce údajně znásilňovat malé děti. Negativně ovlivněna trestním stíháním byla tedy i [redacted], která je jako neteř žalobce osobou jemu blízkou. Pokud se jedná o pracovní sféru žalobce, k přímému zásahu do ní sice nedošlo, ale skutečnost, že žalobci musela být udělena výtka pro neplnění pracovních povinností řádně v důsledku stresu z trestního stíhání a vydání odsuzujícího rozsudku, má nepřímé důsledky, neboť se zhoršily vztahy žalobce s jeho nadřízenými a kolegy a snížila se jeho možnost se u stejného zaměstnavatele dále pracovně rozvíjet a případně získávat nad rámec platu mimořádné odměny. Ve vztahu k vlivu trestního stíhání na jeho zdraví žalobce poukázal na výpověď jeho matky, podle níž byl nesoustředěný, nemohl jíst a spát a pořád si škrábal ruce až do krve. Přitom běžně platí, že si lidé neumí přiznat, že mají závažný zdravotní problém, a odmítají tak cokoliv řešit. Ve vztahu k délce trestního stíhání pak žalobce poukázal na okolnost, že bylo vedeno nedůvodně, takže každý ze 436 dnů jeho trvání byl zcela nadbytečný. Význam zveřejnění textu obžaloby na stránkách justice.cz, který byl dostupný z vyhledávače Google i dlouho poté, co byl odsuzující rozsudek ve věci zrušen, pak žalovaná zcela bagatelizuje, neboť riziko vysoké medializace nebylo zanedbatelné a mohlo k ní dojít i po vyhlášení zprošťujícího rozsudku Vrchního soudu v Praze. Navíc z výpovědi žalobce i jeho matky vyplývá, že v místě jeho bydliště se o trestním stíhání vědělo, což dokládá i událost s kamarádkou neteře žalobce. Primární příčinou ztráty přátel pak nebyly negativní nálady žalobce, jak tvrdí žalovaná, neboť chování žalobce bylo důsledkem trestního stíhání. Žalobce navrhl, aby byl rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I jako věcně správný potvrzen. Současně vznesl námitku podjatosti vůči všem soudcům Krajského soudu v Hradci Králové, kterou odůvodnil průběhem a výsledkem trestního řízení vedeného u tohoto soudu na základě nezákonně zahájeného trestního stíhání vůči žalobci pod sp. zn. 5 T 1/2019. Vyslovil pochybnost o tom, zda Krajský soud v Hradci Králové bude v této věci rozhodovat nestranně, když by musel v zájmu objektivity souhlasit s rozsáhlou kritikou

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

svého vlastního postupu v jiném souvisejícím řízení, to vše i vzhledem ke skutečnosti, že předseda senátu, který související trestní věc rozhodoval, je místopředsedou tohoto soudu.

17. Odvolací soud spis nejprve předložil Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí o námitce podjatosti soudců tohoto soudu vznesené žalovaným. Poté, co Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 6. 6. 2023 č. j. Nco 102/2022-272 rozhodl, že členové senátu 19 Co, jemuž byla věc přidělena podle rozvrhu práce, ani soudci zastupujícího senátu 47 Co nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí této věci, o podaném odvolání rozhodl, a to bez nařízení jednání, neboť odvolání bylo podáno pouze z důvodu nesprávného právního posouzení věci, přičemž účastníci s tímto jeho postupem vyslovili souhlas (§ 214 odst. 3 o. s. ř.). Odvolání žalované neshledal ani částečně opodstatněným.

18. Odvolací soud předně přihlédl ke zpětvzetí odvolání proti výroku III rozsudku soudu prvního stupně, jímž bylo rozhodnuto o povinnosti žalované nahradit žalobci majetkovou újmu ve výši 2 498 Kč s příslušenstvím. Předmětem jeho přezkumu tak zůstal pouze výrok I rozsudku, jímž bylo žalované uloženo nahradit žalobci nemajetkovou újmu ve výši 160 000 Kč, a související nákladový výrok V.

19. Odvolací soud nejprve přezkoumal, zda řízení před soudem prvního stupně netrpí zmatečnostními vadami vyjmenovanými v § 212a odst. 5 o. s. ř., případně i jinými vadami, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Žádné takové vady řízení neshledal, když je ani žádný z účastníků netvrdil.

20. Jak již bylo konstatováno shora, odvolací námitky žalovaného nesměřovaly proti správnosti a úplnosti skutkových závěrů soudu prvního stupně, jak jsou přehledně a podrobně popsány v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku. Odvolací soud pak po přezkumu skutkové části rozsudku uzavírá, že soud prvního stupně provedl všechny důkazy navržené k prokázání tvrzení účastníků, z nichž zjistil všechny skutečnosti rozhodné pro právní posouzení žalobou uplatněného nároku, a poté učinil závěry o skutkovém stavu věci plně odpovídající obsahu jím provedených důkazů. V odvolacím řízení pak nevyvstaly žádné další skutečnosti, které by skutkový stav věci zjištěný soudem prvního stupně jakkoli změnily.

21. Při přezkumu právních závěrů soudu prvního stupně odvolací soud předně dospěl k závěru, že věc byla správně posouzena podle z. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaná pak nikterak nebrojí proti stěžejnímu závěru soudu prvního stupně, že na základě nezákonně vydaného usnesení o zahájení trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, došlo u žalobce k zásahu do práv garantovaným článkem 10 Listiny základních práv a svobod, zejména práva na zachování lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a soukromí. Odvolací soud proto pouze pro úplnost konstatuje, že tento závěr sdílí. Odvolací námitky žalované pak směřují pouze proti způsobu, jakým soud prvního stupně na jím zjištěný skutkový stav věci aplikoval ustanovení § 31a odst. 1 a 2 Zákona, přičemž je lze stručně shrnout tak, že podle žalované soud přecenil negativní vliv nezákonného trestního stíhání žalobce na jeho tehdejší partnerský vztah, rodinný život, pracovní sféru a zdravotní stav, neboť jako přiměřená satisfakce odpovídající nemajetkové újmě vzniklé žalobci v důsledku tohoto zásahu do jeho osobní sféry postačí konstatování porušení práva. Odvolací soud však tento právní názor žalované nepovažuje za správný.

22. Z odůvodnění přezkoumávaného rozsudku se podává, že soud prvního stupně se důsledně řídil ustálenými judikatorními závěry Nejvyššího soudu a Ústavního soudu ohledně způsobu, jakým je třeba přistupovat k hodnocení kritérií k posouzení formy a výše případného peněžitého zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. V podrobnostech odvolací soud odkazuje na vyčerpávající výčet těchto kritérií obsažený v bodě 29 odůvodnění přezkoumávaného rozsudku. Ve vztahu k nim pak odvolací soud považuje za nejzásadnější

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

pro souzenou věc závěry vyslovené v nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008 sp. zn. II. ÚS 590/08, podle nichž každé trestní stíhání ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí nutno pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého a výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“. Soud prvního stupně všechna judikatorně dovozená stanoviska, která se v obdobných případech zpravidla vyskytují a která mají vliv na rozsah způsobené újmy, a tím i na výši případného odškodnění, tj. na povahu trestní věci, délku trestního řízení a následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře žalobce, taktéž zcela správně zhodnotil, neboť všechny jeho právní závěry ohledně jednotlivých kritérií pro stanovení odpovídajícího zadostiučinění nemajetkové újmy vzniklé žalobci v důsledku nezákonného trestního stíhání, jak jsou popsány pod body 31 až 37 odůvodnění jeho rozsudku, plně odpovídají jím zjištěnému skutkovému stavu věci. Těmto závěrům, na které odvolací soud taktéž plně odkazuje, pak zcela logicky odpovídá právní závěr vyjádřený v bodě 38 odůvodnění rozsudku, že intenzita jednotlivých zásahů do osobnostní sféry žalobce a okolnosti, za nichž k těmto zásahům došlo, odůvodňují poskytnutí zadostiučinění v penězích. K odvolacím námitkám žalované formulovaným ve vztahu k tomuto závěru pod body a)–f) jejího odvolání odvolací soud považuje za nezbytné uvést, že žalovaná pouze polemizuje se způsobem, jakým soud prvního stupně hodnotil jednotlivá rozhodná kritéria pro určení výše přiměřeného zadostiučinění, tedy jakou váhu přisoudil jednotlivým negativním následkům v osobní, pracovní a zdravotní sféře žalobce. Žádnou z jí vznesených konkrétních odvolacích námitek však odvolací soud neshledal důvodnou, když je evidentní, že žalovaná vyzdvihuje pouze část skutkových zjištění soudu prvního stupně a na jejich základě rozsah a hloubku újmy, k níž došlo v osobnostní sféře žalobce v důsledku nezákonného trestního stíhání, evidentně bagatelizuje.

23. Odvolací soud plně akceptuje i závěry soudu prvního stupně, na jejichž základě přiznal žalobci zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 160 000 Kč. Soud správně čerpal případy ke srovnání z databáze vedené Ministerstvem spravedlnosti právě za účelem možnosti jak poškozených, tak odškodňujících orgánů státu postupovat tak, aby bylo na obdobné případy nahlíženo obdobně. Správně též byla dána účastníkům možnost, aby i oni označili podle nich nejpodobnější již pravomocně ukončení věci odškodnění nemajetkové újmy vzniklé nezákonným trestním stíháním ke srovnání s věcí žalobce. Soud prvního stupně poté takto shromážděné rozsudky odvolacích soudů pečlivě zhodnotil a vysvětlil, v čem spatřuje jejich podobnost s věcí žalobce a v čem nikoli. V bodě 58 odůvodnění jeho rozsudku pak přesvědčivě vyložil důvody, pro které dospěl k závěru, že rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ve věci sp. zn. 11 Co 275/2020 je sice s projednávanou věcí nejvíce srovnatelné co do charakteru trestné činnosti, pro kterou byl žalující nezákonně stíhán, avšak následky v osobnostní sféře tamního žalujícího a žalobce jsou natolik rozdílné, že je odůvodněno zvýšení zadostiučinění náležejícího žalobci na dvojnásobek. Na přesvědčivé závěry soudu prvního stupně odvolací soud tímto odkazuje, přičemž s ohledem na námitku žalované, že zásah trestního stíhání v žalobcově případě rozhodně nebyl dvojnásobný, zdůrazňuje zásadní rozdílnosti mezi porovnávanou věcí a věcí žalobce spočívající v tom, že žalobce byl stíhán nikoli pro jeden, ale pro dva trestné činy, že se mu v důsledku trestního stíhání rozpadl partnerský vztah, který byl do té doby v intenzitě srovnatelné se vztahem rodinným, a konečně že zatímco žalující v porovnávané věci byl zproštěn obžaloby již soudem prvního stupně, žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 let a zproštěn obžaloby byl až po dalších téměř 9 měsících prožitých v tísnivých obavách a představách, jaký bude mít na jeho osobní život dopad případného pravomocného odsouzení. Ani odvolací námitky směřující do této části právního hodnocení soudu prvního stupně tedy neshledal odvolací soud opodstatněnými.

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

24. S ohledem na shora uvedené byl rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I podle § 219 o. s. ř. potvrzen, a to včetně příslušenství přiznaného zadostiučinění, nárok na které byl taktéž uplatněn zcela po právu. Spolu s ním byl potvrzen i související nákladový výrok V, v němž soud prvního stupně precizně popsal svoje správné myšlenkové pochody ve vztahu k dílčímu úspěchu a neúspěchu účastníků i k výpočtu míry konečného převažujícího úspěchu žalobce (výrok I). Odvolací řízení o odvolání žalované proti výroku III rozsudku, které bylo vzato zpět, bylo současně podle § 207 odst. 2 o. s. ř. zastaveno (výrok II).

25. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. l ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. Žalovaná v něm podlehla, proto jí byla uložena povinnost nahradit náklady řízení žalobce. Ty spočívají v odměně jeho zástupce za 1 úkon právní služby spočívající v podání vyjádření k odvolání žalované. Odměna za úkon právní služby byla stanovena podle § 9 odst. 4 AT, tedy z částky 50 000 Kč činí 3 100 Kč. K ní náleží paušální náhrada hotových výloh podle § 13 odst. 3 AT ve výši 300 Kč. Náklady právního zastoupení v celkové výši 3 400 Kč je třeba povýšit o DPH v sazbě 21 %, jejíž je zástupce žalobce plátcem, na konečných 4 114 Kč. Lhůta k plnění byla žalované stanovena podle § 160 odst. 1 o. s. ř., určení platebního místa se opírá o § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti výroku I tohoto rozsudku je přípustné dovolání, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Okresního soudu v Semilech.

Proti výrokům II a III tohoto rozsudku není samostatné dovolání přípustné.

Hradec Králové 18. července 2023

JUDr. Alena Bačinová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].